

JID 20-15 POJĎME (SI) HRÁT JIDÁCKÝ PLÁTEK ■ 2

JID.SLUNCEWEB.CZ ■ REGIONÁLNÍ POSTUPOVÁ PŘEHLÍDKA STUDENTSKÉHO DIVADLA ■ 13.3.2015

Editorial: Padesát tisíc odstínů divadla

V soutěžní části včerejšího dne jsme viděli dvě „dramatáková“ a jedno „kultivované“ představení; Jitka Šotkovská říká, že ta první dvě ji bavila mnohem více, musím souhlasit. Bohužel, dodávám, protože Lovení Karlíka bylo řemeslně velice dobře zvládnuté představení. Ale právě to je festival: nekonečná škála žánrů, druhů a barev divadla. Užijte si, jak rozličnou podobu na sebe může divadlo brát.

-ODH-

Klíčové slovo

Celou divadelní přehlídkou probíhají zvláštní vlny Freudovských symbolů, všimne si jich však jen velmi pozorný divák. Tak například hned ve třech po sobě jdoucích představeních Sem se mi nezáviděj, Lovení Karlíka a Domeček zaznělo slovo **kanec**. Je to opravdu jen náhoda? Je opravdu název přehlídky **Pojďme (si) hrát** tak nevinný, jak vypadá? Co vlastně skutečně probíhá pod vnějšíkovou fasádou studentských souborů?

Hans Dach

Pokud ho uvidíte, nemusíte na něj vůbec reagovat

Krmení ZUŠ Jihlava: Blaho: vzorek 27

Kabaretně poskládané představení. Asociace. Nonsense. Sociálně vyzývavé drama. Takové nálepky tě napadnou u představení Blaho: vzorek 27. Jenže ono ani jedno neplatí úplně. Co začíná jako výzva k hlubokému zamyšlení, pokračuje jako halucinační hra – snůška asociací. A pak se obloukem vrací zase na začátek. Porota se shodla, že tyhle dva světy k sobě nesejí. Ani jejich prolínání v podobě agenta a manažerky, kteří vstupují do „děje“, nefunguje. Tvůrci se umí dívat na svět, pozorovat aktuálně trendující fenomény a pojmenovávat je, byť by to mělo znamenat zesměšnění sebe sama. Zásadní otázka, kvůli které celé představení vzniklo, zůstává ale v pozadí.

Vidíme fungující řetěz asociací s divadelně zvládnutými momenty. A vidíme taky digitálky s budíkem – kdy jste naposled někoho viděli tohle nosit? Přejme režisérovi Martinovi hodně trpělivosti a jeho kolektivu mnoho sil, ať svou inscenaci zvládnou do oficiální premiéry vypilovat – aby nezůstalo jen u zábavného představení, ale aby splnili úkol, který si předsevzali: nastolit debatu o tom, co všechno uděláme pro své blaho.

-ODH-

Petr má domeček. Marika má domeček. Oba dohromady mají domeček.

Dva hlavní představitelé, Petr (Miroslav Ondra) a Marika (Kateřina Dostálová) jsou rozvedený manželský pár. On bydlí v jejich vysněném Domečku, ona ho jde navštívit. Ale je jejich Domeček opravdu tak vysněný, jak si přáli? Postupem času se zjišťuje, že nic není, jak se zdá. Domeček je spíš prázdným stavenišťem a rodinná idylka se proměňuje v jednu velkou exmanželskou hádku. Tu zpestří vzpomínky na doby minulé v podobě sedmi písní, které Miroslav Ondra zručně doprovází na kytaru, klavír i harmoniku.

Jak příběh pokračuje, zjišťujeme, že i přes momentální neshody se oba exmanželé stále milují. Marika přemluví Petra, aby se k sobě všichni znovu nastěhovali, žili jako dřív a konečně proměnili prázdný Domeček ve svůj sen. Ovšem nic není, jak se zdá. Petr má očividně zcela jiné úmysly.

Psychologická hra Buranteatru má zcela jistě něco do sebe. Pokud si ji letos někdo náhodou nechal ujít a má šanci dostat se na představení do Brna, vřele doporučuji. V Domečku není nic, jak se zdá. A o tom to také je, že.

Koprix

Mějte nás rádi!

Už jste nás podpořili v soutěži o Zlatou jeřabinu – Cenu kraje Vysočina za kulturní počin roku 2014? Svůj hlas můžete jednoduše odevzdat přímo ve foyer, nebo online na našem webu!

Workshopy

...mají ještě volno! V pátek a v sobotu 12.00–14.00, cena za jeden je 80 Kč, za oba dohromady 120 Kč. Hlaste se ve foyer!

Vejral koukal na vaši ženu... A má rád ptáky!!!

Šubrd ZUŠ Jihlava: Sem se mi neďivej!

Hra, která napadá bulvár?!? No dobře, náš Plátek to pomine a poví vám, co se na jevišti dělo. Odpoledne jsme měli možnost vidět hru plnou korupce, stížností, elektrošoků, ptáků, nedorozumění, vyšetřování, fyzického násilí, vtipných slovních hříček, kreativních nápadů, rozehraných motivů a celkově promyšlené akce. Hra byla plná kuriózních situací, jež měly za úkol diváka především pobavit. U mě to rozhodně fungovalo.

Osobně chválím hlavně výbornou hudbu a slovní hříčky. Narážka na Facebook („my nejsme ve vztahu – my spolu normálně chodíme“) možná někomu unikla, mě ale vážně pobavila. Jména, která vystihovala situace či charaktery byla nápaditá a dotvářela komický nádech hry.

Herci si na jevišti vystačili jen s málem, přesto dokázali vyjádřit, kde jsou a co se s nimi právě děje. Výkony byly vyrovnané, nějaké to vykojení z role musíme u ochotníků prominout. Velmi chválím střídání temporytmů, které...

engLIŠKA

Dechberoucí, dehydratující, bombastické.

Šubrd ZUŠ Jihlava: Sem se mi neďivej!

Svižná záležitost souboru Šubrd ZUŠ Jihlava nás ihned vtáhne do děje, kde vše souvisí se vším. Každá maličkost tak nabývá potenciálu nás o několik momentů dále překvapit nečekanými souvislostmi. Příběh plný retrospektivních scén a groteskních momentů, které úspěšně balancují na hranici nevkusy, se takřka celý točí kolem jinak bezpochyby klidného bytí Libora Vejrala, který svůj život zasvětil, jednoduše řečeno, ptákům. Mladík je sousedkou nařčen z voyeurství. Z toho mají radost především všudypřítomná média. Ta se po celou dobu vyšetřování tohoto neslýchaného zločinu snaží z dobráka Libora vytěžit co největší senzaci.

Téměř prázdný jevištní prostor a úsporné řešení kostýmů a rekvizit navede naši pozornost k výrazivu herců, které vás dokáže rozesmát tak, že budete jen „zejrat“. Neopomeňme však autenticitu charakterů - ultrazvučné ječení, okázalý pláč a rudnutí na počkání jsou podstatnou součástí celkového dojmu.

Hra nemá za cíl moralizovat či poukazovat na sebestředný, paranoidní a senzacechtivý svět lidí, spíš ho komentovat a pohrávat si s tématy, která mohou i v dnešní době pravdy a lásky stále budit rozpaky.

Na závěr stručné shrnutí ohlasů poroty v duchu laskavého svěrákovského humoru. Bude stačit část věty vytržené z kontextu: „...vaši hru oceňujeme jako pizzu...“

-Ž.-

Je lepší být utopený, než ňouma

ŠKEBLE LANŠKROUN: Lovení Karlíka

Scénografie s origami labutěmi, plyšáky, cedníkem a foťákem, zavěšenými na gumě nehýbající se konstrukce kolotoče, trošku předpovídá, že o Umpalumpy a čokoládu se tady jednat nebude. Ani v jednom ze sedmi postupně praskajícími balonky ohraničených dějství/záchvatů. Proč tedy Lovení Karlíka? Bohužel u tohoto biografického zpracování Alenčina odivovatele a zvěčňovatele Lewise Carolla se nedá odpovědět pouhé: „Proč ne?“ Ačkoliv prý hra měla být uskupenými výjevy příběh tvořících nonsensů, jak by se Alenka Lewise Carolla dala popsat, její struktura a celkový dojem fungujícího a technicky vydařeného divadla si na své „úlety“ žádá otázky bažící po konkrétní objasňující odpovědi. Proč

Karlík zvracel? Proč měla jeho matka místo klobouku kus gauče? Proč má šestiletá Alenka výstřih ukazující, že její herečka není šestiletá? Proč se Lovení Karlíka vůbec odehrálo? Pomineme-li náhodně spojená slova a bombasticky vypravené kostýmy, vyprávění nejvíce narušuje věkový rozdíl herců. Ten je totiž dost málo znatelný na to, aby divák pochopil, že strýček Karlík, fotograf dětských obrázků, si nese ve vínku kromě geniality i pedofilii. Stejně tak chvíli trvá, než divák pochopí, že Karlík ve světě dospělých koktá a teprve mezi dětmi ne. Všechno ostatní funguje, soubor je sehraný, hra lineárně postupující, skryté metafory nejsou tak skryté, jediným „ale“ je tak nakonec chybějící „proč“.

Anežka